

[Koefoed.]

holm paa flere Dage med den mangelfulde Telefonforbindelse, der dør findes. Men jeg forstaaer, udtalte Statsministeren, at det nuværende System er endnu mere utilfredsstillende for Handelsstanden ja for hele Næringslivet. At vi med disse Udtalelser af den højtærede Statsminister in mente ogsaa kan vente at have en god Forbundsfælle for vore Ønsker i den højtærede Handelsminister, der, som bekendt, er gammel Bornholmer, haaber jeg ganske sikkert.

Hvorvidt vi kan vente Kabeltelefonen, som var Maalet, med det samme, tør jeg efter det foreliggende ikke helt regne med. Men faar vi en Ordning som den sidst projekterede Forbindelse gennem Telegrafkablet rent midlertidigt — jeg understreger *rent midlertidigt* —, er der ikke Tvivl om, at det vil være en haardt tiltrængt Forbedring, indtil vi kan faa den endelige Forbindelse. Der er heller ikke Tvivl om, at Samtalerne ved en mere solid og hemmelig Forbindelse vil stige i en væsentlig Grad, saa Indtægterne ad den Vej ogsaa vil blive betydelig større.

Der er en Sag, jeg gerne vil fremdrage i Forbindelse med den af den højtærede Socialminister bebudede Forenkling i de sociale Love, som jeg som gammel Kommunalmand vil hilse med Glæde, hvis det, som af den højtærede Minister udtalt, kan føre til, at Forretningsgangen kan blive mere enkel, hvilket skulde medføre, at der kan spares baade Arbejde og Penge. En Forenkling som den, der er bebudet indenfor det sociale Ministerium, kan ogsaa tiltrænges indenfor andre Omraader af Administrationen. Der er et enkelt Punkt ude i det praktiske Liv, som jeg skal tillade mig at pege paa. Vi har ude i Kommunerne et Ombud, der efter min Opfattelse bliver unødvendigt brugt. Jeg tænker her paa Stævningsmændene. For et almindeligt Menneske ser det ud til, at mange af de Forretninger, disse Stævningsmænd udfører, lige saa godt og til betydelig mindre Ulejlighed kunde udføres pr. anbefalet Brev. Jeg skal nævne et enkelt Eksempel, f. Eks. at Politiet en Aften er ude paa Gader og Stræder og ogsaa Landeveje for at passe paa, at Cyklisterne har Lygterne i Orden — det sker undertiden, at en eller flere forsynder sig paa dette Punkt og overtræder Bestemmelserne. Den almindelige Bøde for disse Overtrædelser er 5 Kr., og man skulde synes, at Meddelelser om Indbetaling af dette ringe Beløb maatte kunne udsendes pr. anbefalet Brev, lige saa godt som at en Mand, der har sin Gerning at passe, skal bruge sin Tid og have Ulejlighed

for saa lidt. Nu tør jeg ikke sige, da jeg ikke er klar over det, om alt det Arbejde, Stævningsmændene udfører, kan ordnes paa den af mig nævnte Maade. Men jeg henstiller til den Minister, under hvem dette sorterer, at have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, som efter min Mening baade kan og bør simplificeres paa en mere tidsvarende Maade.

Clausager: Jeg har for mit Vedkommende kun et Par enkelte lokale Spørgsmaal fra den Kreds, jeg repræsenterer, og de er af en saadan Art, at jeg for Resten lige saa godt kan gaa over til den paa-gældende Minister og tale om dem; jeg skal derfor forskaane ærede Medlemmer for at høre om dem og gaa over til at tale om Politik i Almindelighed; jeg nævner det kun, for at man ikke skal tro, at jeg er ringere end andre og slet ikke har noget paa Hjerte.

Det er vel egentlig talt ikke ubeskedent, at jeg siger et Par Ord om Politik i al Almindelighed, thi jeg har set, at jeg ikke saa sjældent er fremstillet i Modpartens eller Modparternes — det gælder baade til den ene og til den anden Side — Aviser som „Oprørsmanden i Venstre“. Det maa da være uhyre rart at faa at høre, hvad saadan en „Oprørsmand“ mener om Tingene.

Maa jeg da begynde med at sige, at den, der har siddet og hørt paa denne Finanslovdebat, saa vidt vi nu er kommet, ikke kan undgaa et lægge Mærke til, at der er en Ting, der i høj Grad generer den højtærede Statsminister og de andre Regeringsmedlemmer, og det er, naar de bliver mindet om deres egne Ord og Handlinger fra den Tid, de var i Opposition. Det fremgaar allertydeligst af Debatten om Arendrup-Affæren, og det kan jeg i og for sig godt forstaa, for der er det navnlig det ærede Medlem Hr. Holstein, der har talt stærkest, og han er jo den højtærede Statsministers lærvillige og flinke Elev fra gamle Dage. Jeg mindes, at de to meget ofte har staaet broderligt Side om Side og angrebet Venstres Ministerium paa det stærkeste, naar der var Tale om lignende Ting, og naar det ærede Medlem Hr. Holstein nu vender sig med sin lynende Skarphed og sin sætsende Spot mod den højtærede Statsminister og paa den mest ubarmhertige Maade søger at bore Kniven i ham paa de ømmeste Steder, ja, saa mindes man gamle Dage, og saa forstaaer jeg, at det maa gøre ondt, naar Lærlingen, der næsten er blevet dygtigere end Læremesteren, vender sig imod sin egen Mester. Man mindes det gamle Ord: Som man saar, saa høster man, og jeg